

Kristaus Karaliaus Laivas

Jėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis.

DIEVAS IR ŽMOGUS

Dievas, sutvėręs žmogaus kūną, įkvėpė į jį sielą. Ši pastaroji yra tikrasis Dievo panašumas. Ji yra ir tikroji žmogaus didybė.

Jei kokį nors žmogų kas prilygina kitam, labai garbingam žmogui, tai tuo prilyginimu jį aukština. Dievas ne prilygino žmogų prie savęs, bet davė jam tikrą savo panašumą. Tai gi išaukštino taip, kad, rodos, jau labiau išaukštinti ir negalima. Nes kas yra aukštesnio ir kilnesnio už Dievą?

Žmogus, suprantas ir gerbiąs save, turi dėti visas pastangas tą panašumą išlaikyti. Jis turi stengtis vis labiau artintis prie Dievo, dėdamas prie to panašumo vis daugiau dieviškų dalykų. Žmogus privalo save "dievinti," įsigydamas, — Dieviui padedant, — vis daugiau dieviškų ypatumų.

Žmonės save "dievina," tik visas vargas, kad tai daro išvirksčiai. Jie "dievina" save, ne įsigydami dieviškųjų ypatumų, ne artindamasi prie Dievo, kad Jį pagarbintų ir darytų švenčiausią Jo vardą čia ant žemės, bet jie save stato Dievo vietoje ir ima save garbinti ir sau, kaip kokiems stabams, tarnauti.

Šioje gadynėje žmonės palinko ne save tvarkyti vis labiau panašesniais į Dievą, bet tvirti naują "dievaitį" panašų į save. Norėtų, kad Dievas taip svyruotų visur, kaip jie svyruoja, taip mainytusi kasdien, kaip jie mainosi, taip išteisintų visas jų pridirbtas šunybės, kaip kad jie jas mėgsta teisinti.

Senovės pagonys susitvėrė sau dievus ir dieves visų savo geidulių ir piktybių ir tų geidulių pildymu tuos dievus bei dieves garbino. Buvo tuomet dievai bei dievės paleistuvystės, girtybės, vagystės, plėšikavimo, apgavysčių, žudymų.

Šios gadynės žmonės tveria sau panašių dievų tik, gal būt, kiek kulturingesniu būdu negu senovės pagonys.

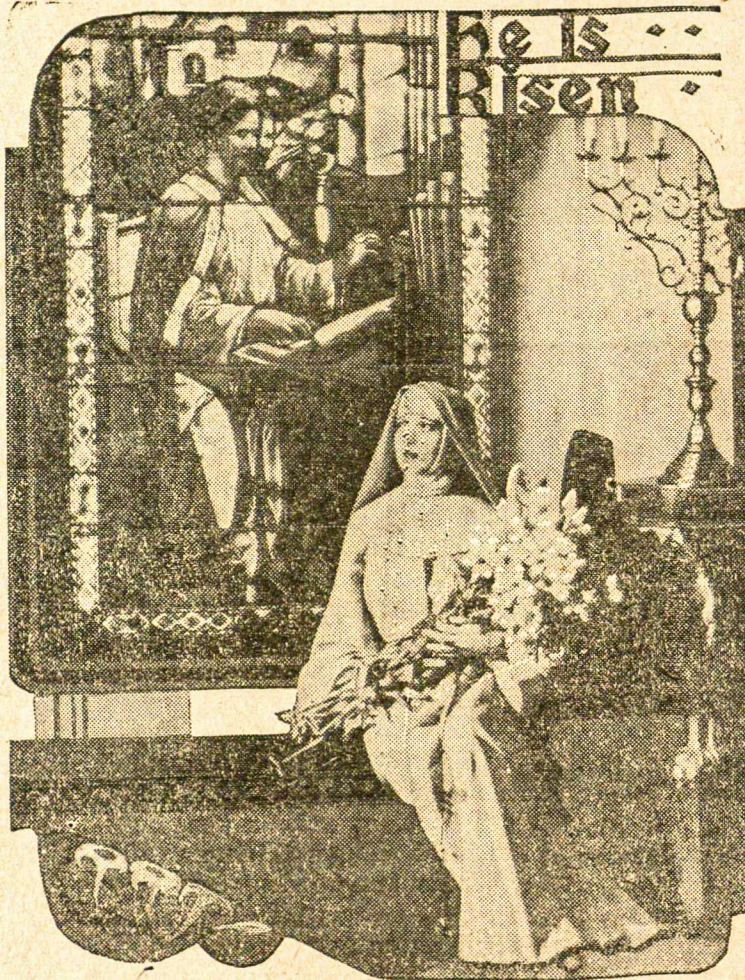
* * *

Dievas sudėjo žmoguje daug dieviškumo; bet žmogui esant laisvam ir jam palaidai tai laisvę leidžiant, velnias jame sudėjo, ir pats prisisiurbė, daug velniškumo. Velniški dalykai išrodo žmogui lengvesni ir malonesni. Jie reikalauja vis labiau save paleisti ir pasileisti, nieku nesivaržant. Jie nereikalauja iš žmogaus daryti sau prievartos, imtis sunkesnio darbo, neragina budėti.

Tokiu būdu žmogus velniškumu persipildo ir eina akiai plačiais velnio keliais, kurie nuveda jį galutinai pragaran. Tikėjimą į pragarą velnias žmoguje labai lengvai išgriauna, nes žmogus nori, kad pragaro nebūtų ir ima, kvailys, mintyti, kad, jei jis netikės į pragarą, tai štai jo ir nebus. Tikri žiopliejie paukščiai strausai, kurie pamatę priešą, ikiša galvą į smiltis, ir priešą nematydami, mano, kad jau jo ir nėra. O priešas, va, jį čiupt ir turi.

Kiekvienas žmogus privalo atminti, kad Dievo panašumą gali savyje išstobulinti, gali

Kėlėsi Jisai, Kėlės Garbingai!

Jis į Dievą labiau prisartinti tik save prisiversdamas, tik save nugalėdamas, savo geidulių suvarždamas ir jiems nepataikaudamas. Turi būti numesta į mėšlyną savimyla, jos gi vietą turi užimti išsižadėjimas priešingų Dievo įsakymams ir Jo Bažnyčios nurodymams, geidimų ir palinkimų. Turi žmogaus gyvenimas panėšėti į Jėzaus gyvenimą.

V. K.

Spaudžia vergija —
Vargin amžinai;
Kenčia žmonija
Skaudžiai, mirtinai...

*

Nuodėmės žmogaus
Vedė prapultin —
Šaukėsi dangaus...
Puolė vis žemyn...

*

Aušo jam viltis —
Kristus gimė jau!
Džiaugėsi širdis
Vargstančio žmogaus!

*

Mokė žmonelius,
Ganė aveles,
Gydė ligonius —
Glaudė prie savęs.

*

Kentė Jis dėl mūsų
Nuodėmių sunkių...
Dangiškas Sūnus
Mirė dėl žmonių.

*

Džiaugias angelai,
Gieda džiaugsmingai —
Kėlėsi Jisai,
Kėlės garbingai!

*

Džiaugkis žmonija!
Linksminkis, giedok!
Melskis širdyje —
Jėzui padėkok!

L. Šilelis.

1934 m. kovo 26 d.

ATVELYKIO SEKMADIENIS.

Evangelija

Jonò 20, 19-31

NUO metu, tą pačią pirmą savaitės dieną vakare, durims, kame buvo susirinkę mokytiniai, esant uždarytomis dėl žydų baimės, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir jiems tarė: Ramybė jums. Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokytiniai, pamatę Viešpatį, džiaugėsi. Jis vėl jiems tarė: Ramybė teesie su jumis. Kaip Tėvas mane siuntė, taip ir aš jus siunčiu. Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir jiems tarė: Imkite šventąją Dvasią. Kam nuodėmes atleisite, tam jos atleistos, ir kam sulaikysite, jos sulaikytos.

Vieno iš dvylikos, Tomo, kurs vadinasi Dvynas, nebuvo draug su jais, kuomet Jėzus buvo atėjęs. Todėl kiti mokytiniai jam sakė: Mes matėme Viešpatį. Bet jis jiems atsakė: **Jeį nepamatysiu jo rankosė vynių perdūrimų, neįdėsiu savo piršto į vynių vietą ir neį-**

dėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu. Po aštuonių dienų jo mokytiniai vėl buvo viduje ir Tomas draug su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir tarė: Ramybė teesie jums. Po to, jis tarė Tomui: Įdėk čia savo pirštą, matyk mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nebūk netikėlis, bet tikintis. Tomas atsakė ir jam tarė: Mano Viešpats ir mano Dievas. Jėzus jam tarė: Kadangi mane matei, Tomai, tu įtikėjai; palaiminti, kurie nematė ir tikėjo.

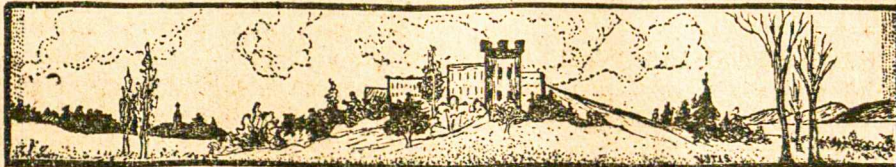
Jėzus padarė savo mokytinių akyvaizdoje dar daug kitų stebuklų, kurie neparašyti šitoje knygoje. Tai gi parašyta, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtumėte jo vardu amžinąjį gyvenimą.

Lekcija

1 Jono 5, 4-10

ROLIAI: Visa, kas yra gimę iš Dievo, nugali pasaulį; ir tai yra nugallėjimas, kurs nugali pasaulį: mūsų tikėjimas. Kas gi yra, kurs nugali pasaulį, jei ne tas, kurs tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus? Tasai yra, kurs atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus; ne vien per vandenį, bet per vandenį ir kraują. Ir dvasia yra, kuri liudija, kad Kristus yra tiesa. Nes trys yra, kurie liudija danguje: Tėvas, Žodis ir šventoji Dvasia; ir tie trys yra viena. Ir trys yra, kurie liudija žemėje: Dvasia, vanduo ir kraujas; ir tie trys yra viena. Jei mes priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas yra didesnis, nes tai yra Dievo liudijimas, kurs yra didesnis, kad jis yra liudijęs apie Savo Sūną. Kas tiki į Dievo Sūną, turi savyje Dievo liudijimą. Kas netiki Sūnui, daro iš ano melagi, nes netiki liudijimui, kuriuo Dievas yra liudijęs apie Savo Sūną.

Popiežius Leonas Didysis

1. Romos Nykimas.

Didelis, turtingas ir gražus buvo Romos miestas, kada imperatorius Konstantinas su savo kareiviais įėjo į jį, pergalingai imperatorių Maksentijų 312 po Kristaus užgimimo metais. Kol stambeldžiai imperatoriai valdė prislėgę bemaž ko visas jiems žinomo pasaulio tautas, tol iš visų valdonių žemių Romos valdininkai siuntė į ją visokią naudą. Todėl sostinė gyventojai mažai, ar nieko neveikdami, būdavo visko perteke, todėl ir triebos spindėjo gražybę bei perteklium.

Krikščionim tapęs imperatorius Konstantinas sumanė apsigyventi kitur. Jo tarnai apėjo jo žemes ir rado neapsakomai gražią bei sveiką ir šiaip miestui patogią vietą ant pietinio Juodosios Jūros kranto, kur siauras, bet gilus vanduo, Gellespontu vadinamas, susieja Juodąją su Aigėjos jūrą. Ten Konstantinas pasistatydino naują visokiariopai patogų miestą, pavadino jį Konstantinopoliu ir padarė jame savo bei visos milžiniškos valstybės sostinę, o senąją Romą užleido popiežiams.

Nuo to laiko užkariautų šalių gėrybės paliovė plaukusios į Romą, nes Konstantinopolis jas suimdavo. Naujasis miestas augo, o senoji sostinė ėmė eiti mažyn. Žmonių dauguma spietėsi ten, kur buvo žemės galybė ir valstybės viršūnė, būtent Konstantinopolyje. Bažnyčios sostinė senoji Roma teberūpėjo dvasios žmonėms, bet jų buvo mažiau, negu matomos galybės gerbėjų.

Tačiau Romos vardas buvo garsus. Nežinia iš kur atsiradusios šiaurėje labai karingos tautos buvo girdėjusios apie didžiosios Romos turtus ir keliavo grobti jų. Tiems baidosiems svečiams nuolat atvykstant Roma dar labiau sumenkėjo. Imperatoriai turėjo pareigos ją ginti, bet tolymame Konstantinopolyje gyvendami, mažai tesirūpindavo tą pareigą atlikti.

2. Sikstaus Trečiojo Įpėdinis.

Praslinko maždaug šimtas metų nuo to, kaip imperatorių sostinė išsikraustė iš Romos. Jos vyskupas popiežius šv. Celestinas Pirmasis garbingo Kvintiniano sūnų Leoną

įšventino diakonu. Neturime tikros žinios, kada Leonas buvo gimęs, nė kuriais metais šventintas, bet žinome, kad šv. Celestinas mirė 432 metais, tai-gi Leonas diakonas turėjo turėti tuomet virš dvidešimties, gal trisdešimt, o gal ir žymiai daugiau metų. Po Celestino užstojo popiežium Sikstus Trečiasis.

Rugpiučio mėnesyje 440 m. popiežius Sikstus III sunkiai sirgo ir devynioliktą to mėnesio dieną pasimirė. Leono nebuvo Romoje, jis buvo nabašainko išsiųstas į Galliją svarbių reikalų atlikti ir grįžo Romon šventajam Tėvui jau mirus. Po šermenų įvyko rinkimai ir išrinktas tapo Leonas, Kvintiniano sūnus. Šv. Mykolo dienoje, t. y. 29 rugsėjo 440 metų, apiešniks vyskupas išventino Leoną vyskupu ir iš tos dienos jis ėmė valdyti visą Katalikų Bažnyčią. Jis buvo pirmasis popiežius Leono vardu. Ilgainiu žmonės ėmė jį vadiati Leonu Didžiuoju ir ištiesų jis buvo nemažas dvasia.

Dideli vargai jam teko matyti ir aprūpinti. Vieni vargai buvo Bažnyčios ir tikybos srityje, o kiti šios žemės vargai ir daugiau negu vargai, nes tikros nelaimės.

3. Chaldikono Santaryba.

Rytų šalyje, kur imperatoriai gyvendavo, kur žmonės greikiškai kalbėdavo, dygdavo įvairios klaidos, kenksmingos tikybai, erezijomis vadinamos. Ką tik buvo perdundėjusi pavojinga Nestoriaus erezija, kurią 431 metais susirinkusieji į visotiną Santarybą vyskupas pasmerkė Efeze, paskelbdami, jog šv. Marija yra tikrai Dievo gimdytoja, nes vienas tėra V. Jėzaus Asmuo ir tas yra Dievo Asmuo. Nors ji nepagimdė Dievo Prigimties, bet motina ji yra Tam, kuris tik vienas ir tai Dievo teturi Asmenį.

Leonui Pirmajam popiežium tapus didelio vienuolyno, esančio rytuose, vyresnysis Etychius, gerai kovojęs su Nestoriaus klaidomis, pats ėmė skelbti kitą klaidą, sakdamas, būk V. Jėzus ne vien Asmuo buvęs vienas, bet ir prigimtis esant viena. Iš tiesų-gi anaipol netaip yra, nes V. Jėzaus yra dvi pilnos ir tobūlos prigimtys: Dievo prigimtis ir žmogaus prigimtis. Jiedvi nesusiliejusios,

nesusimaišiusios, bet vienas, būtent Antrasis, Dievo Asmuo dvi tas prigimtis vienija, nemažindamas nė vienos, o sudarydamas, kad Jėzus Kristus yra vienas. Jis yra tikras žmogus ir tikras Dievas, bet ne du yra Jėzus Kristus, o vienas yra Jėzus Kristus.

Eutyhijaus klaidoms pritarė daugelis vienuolių ir nemaža kunigų bei vyskupų. Net ir pats imperatorius pataikavo jam. Tai-gi Eutyhijaus erezija greit plito ir popiežius Leonas matė, kad iš to kyla neapsakomas pavojus. Jei tik viename dalyke žmonės ima netaip skelbti, kaip Dievo yra apreikšta, tai veikia nebelineka tikrojo apreikšimo. Kaip tvenkinys visas griūva, jei tik viename daikte truputį prakiūra, taip ir tikyba. Tai-gi pamatęs Eutyhijaus klaidos plitimą, popiežius Leonas labai susirūpino.

Būdamas labai protingas, Leonas Pirmasis įtikino imperatorių Markijoną, kad nėra reikalo šelpti Eutyhijaus klaidą. Tą patyrė nuo klaidos atsimetė visi tie, kurie norėjo imperatoriui įsigerbti Eutyhijaus klaidų platinimu.

Negana to Popiežius sutarė su imperatorium sušaukti visotiną vyskupų santarybą. Nelengva tas buvo, nes visotinė santaryba buvo buvusi Efeze pirm dvidešimties metų. Tačiau imperatorius apsėmė duoti lėšų naujai santarybai, kurią Leonas Pirmasis sušaukė į Chalkidoną 451 metais. Chalkidonas yra mažas miestas šale Konstantinopolio.

Pats Šv. Tėvas į santarybą nevažiavo, bet pasiuntė savo atstovus. Jie nusivežė Leono laišką, rašytą Konstantinopolio arkivyskupiui Flavijonui. Tame laiške aiškiai išdėstytos tiesos apie V. Jėzų ir apie dvi Jo prigimtis: Dievo bei Žmogaus. Norėdami tas tiesas suprasti, mes visuomet turime atsiminti, kad kas kita yra asmuo, o kas kita yra prigimtis. Efezo santaryba paškelbė seną tiesą, kad vienas yra V. Jėzaus Asmuo, o Leonas rašė, kad dvi yra V. Jėzaus prigimtys.

Tą laišką popiežiaus jo atstovai perskaitė susirinkusiems į Santarybą vyskupams. Vyskupai vienu balsu pritarė visam raštui. Santarybos protokoluose yra užrašyta, kad vyskupai neapsakomai džiaugėsi Leono raštu ir balsiai sakė: "*Ta yra tiesa, ta yra mūsų tikyba.*" Ir pareiškė: "*Leono lūpomis Šv. Petras kalbėjo.*"

Leono raštas ir Chalkidono Santarybos nutarimu pasklido visoje rytų šalyje ir tikėjimas išvengė pavojaus. Eutyhijaus klaida liko vien armėnuose. Nekatalikai armėnai dar ir dabar tebesilaiko tos klaidos, o katalikai armėnai su savo dvylika vyskupų ir patrijarkų taip tiki, kaip Šv. Leonas yra parašęs Flavijonui.

Nekatalikai pravoslavai, grekai, serbai, bulgarai, rumunai ir rusai Leoną Pirmąjį pripažįsta šventuoju ir priima visą jo laišką rašytą Flavijonui. Bepig būtų, jei jie ir šios dienos popiežius taip gerbtų, kaip jų protėviai gerbdavo Šv. Petro įpėdinius penktame šimtmetyje po Kristaus. Melskimės, kad rusai ir kiti rytinių apeigų krikščionys suprastų, jog Kristaus Bažnyčia negali šiaurien būti kitokia, kaip ji buvo pirm penkiolikos ar šešiolikos metų. Kokią Kristus mums paliko Bažnyčią, tokia ji turi būti amžinai iki pasaulio pabaigai. Kristus-gi mums paliko Bažnyčią, kurioje vienas turi dangaus karalystės raktus ir yra ganytojas visų Kristaus avelių bei avinėlių.

4. Leonas ir Atyla.

Šv. Tėvas Leonas Pirmasis, sustabdęs Eutyhijaus erezijos plitimą, neturėjo laiko pasidžiaugti savo didžiuoju nuopelnu. Atstovams grįžtant iš Chalkidono, iš šiaurės atėjo žinia, kad kita nelaimė ne atslenka, bet atjoja. Nei tuomet žmonės nežinojo, iš kur atsiradus gunnų tauta, nė dañar mokslininkai nėra susekė jos kilmės. Žinia tiktai, kad 452 metais gunnai Atylos vedami, perėję per Alpių kalnus, ėmė deginti ir griauti šiaurinės Italijos miestus, grobdami jų turtus, žudydami žmones.

Išsigandę užpultųjų žemių gyventojai verkė ir sakė, kad baisi Dievo rykštė ištiko juos. Tą išgirdę gunnų vadai ir pasididžiudamas sakėsi esąs "*Dievo botagas.*" Į Romą atėjo paskalas, kad nė žolė ten neauga, kur gunnų arklio kanopa yra žemę palietus.

Popiežiui rūpėdavo žmonių dvasia ir tikybos grynumas. Tą reikalą atlikęs, Leonas nemažai nuliūdo, patyręs, kokia nelaimė ateina žemiškiems jo dvasinių vaikų dalykams. Popiežius neturėjo nė kariuomenės, nė pini-gų. Visi sakė ir kiekvienas matė, kad tik tais daiktais galima sustabdyti plėšikus. Toli gy-

venantis imperatorius Markijonas pagelbos neatsiuntė, nė žmonėmis, nė turtu.

Šv. Tėvas pareiškė drąsiai mintį: eisiąs sustabdinti Atylą ir guanus be nieko nieko. Jis tik kvietė su savim imperatoriaus atstovą konsulį Avienų ir Romos miesto prefektą, mes sakytume majorą, Trigetių. Jie trisia su keleta kunigų išvyko į šiaurę Atylos ir gunnų pasitikti. Kai kam tas žygis išrodė visai neprotingas ir begalo pavojingas. Pasitikėdamas Dievu Leonas susėjo su gunnais vietoje vadinamoje Mincio, netoli Mantuvos miesto, į šiaurę nuo Romos.

Tas šv. Leono susitikimas su gunnų vadu Atyla buvo ir bus stebėtinas visiems istorijos žinovams, ir nesuprantamas netikinčioms. Leonas neausižemino prieš užpuolikų vadą, nė negrasino jam, bet rimtai pasakė, kad neskriaustų žmonių, nepadarusių jam nieko blogo. Kaip kitais atvejais, taip ir šiuo sykiu Leonas pasisakė kas esąs, būtent V. Jėzaus pastatytas vyskupas ir ganytojas bei užtarėjas visių krikščionių, turys tiesos kalbėti Dievo vardu ir kalbas.

Atyla paklausė to beginklio senelio, su kuriuo buvo tiktai keletas asmenų. "Dievo botagas" nebandė plakti to, kuris buvo sustabdęs erezijos plitimą. Pats Atyla nė kiek nebuvo geresnis už eretiką, nes veikliausiai buvo stabmeldys. Jo žiaurumas ir nuožmylė tokios, kad nėra kito, prilygusio jam. Tačiau tas Atyla paklausė bejėgio ir beturčio popiežiaus.

Pats gunnų vadas paskui savo didikams sakėsi viršaus Leono galvos matęs ore du nepaprastai rimtu asmeniū, kurių dviejų vienas grasinęs Atylai kardū, jei nepaklaustyto popiežiaus. Tų patyrę krikščionys spėliojo, kad tai buvę šventieji Romos glėbėjai apaštalai Petras ir Povyly. Laisvamaniai netiki į šventųjų apsiereiškimus. Bet jei to apsiereiškimo nebūtų buvę, tai liktų nesuprantoma, kodėl Atyla su savo kariuomenę pasuko atgal. Juk jis nebuvo minkštaširdis.

5. Genzerikas.

Nuo gunnų Leonas apgynė ir Romą ir didelius Italijos plotus. Atyla nepoilgam mirė. Jo kareiviai užtvenkė Arno upę ir, paleidę ją bėgti į šalį, dugne iškasė duobę, joje palaidojo savo vadą ir, sugriovę tvenkinį, palaido upę bėgti senąja vaga.

Bet 455 m. užpuolė Romą kita nelaimė. Netoli to miesto atūžė baisi vandalių daugybė Genzeriko vedama. Leonas Pirmasis vos suskubo išėiti iš Romos, kad vandaliai jau buvo čiapat. Popiežius nuėjo pas tų grubonių vadą. Genzerikas pasirodė blogesnis už Atylą: neapsėmė grįžti atgal. Tačiau Leono rimtybė ir to vandalių vado žiaurumą žymiai sumažino.

Genzerikas pasižadėjo ir išpildė, kad jo kareiviai, įėję į miestą, žmonių nežudys, nė triobų negriaus, nedegins, o tiktai turto pasiims kiek galės. Nors tas apiplėšimas buvo stambi nelaimė Romai, bet netokia didelė, kaip tiems miestams, kurių ir triobas vandaliai išdeginio ir gyventojus vandaliai išžudė.

6. Mirtis.

Dar daug kitų stambių nuopelnų Bažnyčiai ir Italijai padarė popiežius Leonas. Jo rašyti pamokslai stebėtinai gilūs, gražūs ir naudingi. Dvidešimt suviršum metų jis išbuvo popiežiumi.

Skaudu pasidarė Romos miestui ir visai Katalikų Bažnyčiai, kuomet pasklido žinia, jog Leonas mirė 10 lapkričio 461 metų. Nieks neabejoja, kad jis yra šventasis. Veikiai visa Bažnyčia jį pripažino ne vien šventuoju, bet ir Bažnyčios Mokytojum (daktaru). Tiek katalikai, tiek pravoslavai ir šiaudien jį garbina su šventaisiais, vadindami jį Didžiuoju.

Didelių vargų jis rado imdamas Bažnyčią valdyti, da didesnės naudos jis jai padarė bevaldydamas. Stebėtinas buvo to ganytojo rūpestingumas savo avelių gerove, kad jas apgynė nuo vandalių ir gunnų žiaurumo. Dar didesnis nuopelnas buvo tikybos apgynimas nuo Eutychijos erezijos.

Pasimelskim prie šventojo ir didžiojo popiežiaus Leono, kad išprašytų pravoslavams malonę suprasti, jog Kristaus Bažnyčia negali būti be popiežiaus. P. B.

Iowa valstybėje neseniai mirė du kataliku palikę nepaprastai daug ainių. Vienas, William Link, 81 m. amžiaus, paliko savo moterį, 9 vaikų, 55 anukų-ių, ir 11 proanukų-ių. Kitas, Joseph Kueter, 80 m. amžiaus, paliko 8 vaikų, 33 anukų-ių, ir 2 proanukų-ių.

— Suinta Kaune 20 komunistų, daug jų raštų etc. Dauguma — žydai.

Kun. J. Vaitkevičius, M. I. C.

Kristaus Prisikēlimas -- Nesugriaunama Tikrenybē

Visas katalikiškas pasaulis šandie pasiduoda džiaugsmui ir nuolat šaukia "alelujā", nes Kristaus prisikēlimas yra tai mirties nugalėjimas, kurios kiekvienas žmogus taip bijosi, yra tai teisingumo apsireiškimas, kurio žmogus trokšta, yra tai keratinis akmuo, kuriuo remiasi visa tikėjimo

nia pasieks, kad suteiks jo pasekėjams nugalimą ginklą, prieš kurį nieks nepajęgs kovot, todėl didžiausiu uolumu rūpinasi, kad iš anksto užkirtus kelią visiems tos rūšies gandams, kad iš Kristaus neprisikēlimo nukalus ginklą prieš jo mokslą, nes jeigu nesikels, kaip kad yra žadėjęs, tuomet visiems bus aišku, kad buvo tik suvadziotojas.

Iš to matosi, kad tikėjimas į Kristų ir netikėjimas susikirto ties jo prisikēlimu: jeigu kelsis — laimės tikėjimas, jeigu nesikels — laimės netikėjimas.

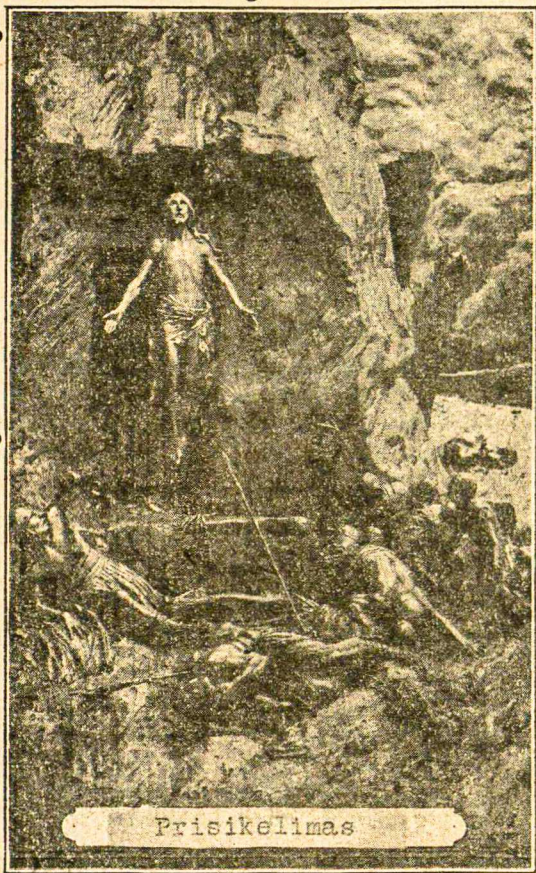
Jei tat prisikēlimo faktas yra taip svarbus, kad nuo jo pareina tikėjimas į Kristų ir į jo mokslą, arba netikėjimas, negalėjo Dievo apvaizda palikt jo be įrodymų ir tai tokių, kurie įtikrintų kiekvieną sveiką protą, kurie būtų suprantami visiems ir mokytiems ir nemokytiems, seniems ir jauniems, kurių negalėtų iškreipt jokia pažanga, jokia kultūra, ar išradimai, o tuo būdu, kad Kristaus tas didžiausias stebuklas ir ženklas pasilikty amžinas jo dieviškumo paminklas.

Įžvelgę giliau į prisikēlimo aplinkybes, turime pripažinti, kad ištikrųjų jos nepaliekama mažiausios abejonės, jog Kristus tikrai kėlėsi, ir dėl to mūsų tikėjimas į jo mokslą nėra tuščias, kaip kad tautų Apaštalas sako.

Suglaudę į krūvą visas tas aplinkybes, gauname šitokį vaizdą:

1. Kristus duoda prisikēlimo pažadėjimą

Galime vartyt visas žmonių istorijas nuo pradžios iki galui, galime tyrinėti garsiausių karalių, tautos vadų, mokslininkų ir kitokių galiūnų gyvenimus, o niekur nerasime tokio pažadėjimo, kokį davė mūs Išganytojas, būtent, kad trečią dieną po savo mirties kelsis iš numirusių. Nė vienas iš jų neįdrįso žadēt prisikēlimo iš numirusių tuo-

Prisikēlimas

statyba. Atinkime prisikēlimą, o tikėjimo rūmai pradės skilti ir griūt, turėdami gi nesugriaunamus prisikēlimo įrodymus, galime nebijot jokių puolimų, jokių išradimų, jokių audrų, tikėjimas pasidaro neįveikiamas.

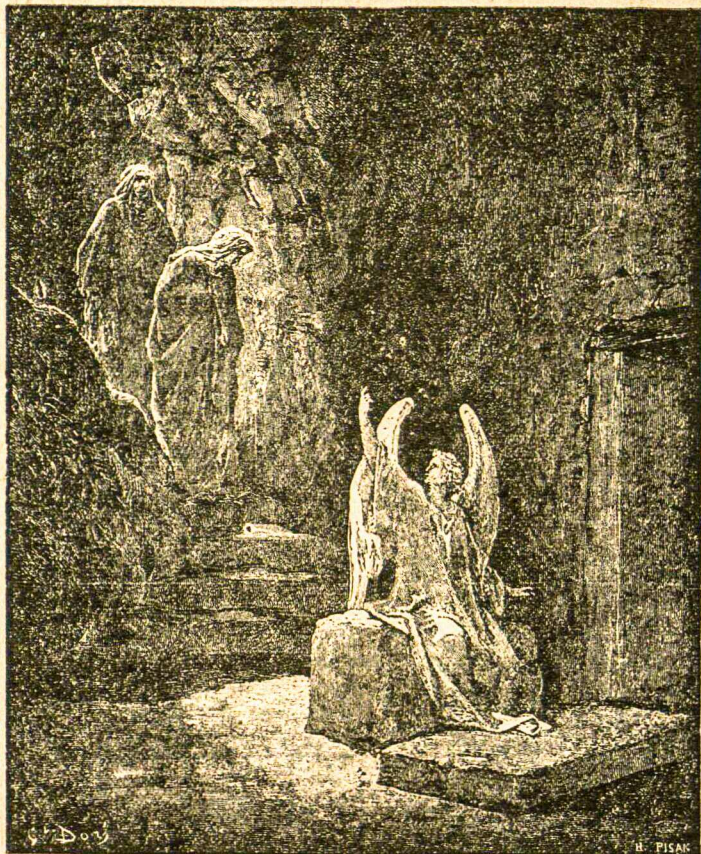
Nujautę tą tiesą ir Kristaus priešai. Jie gerai žinojo, kad jo prisikēlimas padarys neišdildomą įspūdį į visus, kuriuos tik toji ži-

jaus po mirties, nes žinojo gerai, kad negalės išpildyt tokio pažadėjimo, o žadėdami ir neišpildadami, pakirstų pasitikėjimą jais tuose, kurie juos garbino ir aukštino, nes visiems būtų aišku, jog aukštino melagingą didenybę ir galybę.

Išganytojas nesibijejo duoti tokio pažadėjimo, nes žinojo gerai, kad jį išpildys o tuom atgaivins apaštaly ir visų savo

tris dienas žemės viduryje — Mato 12, 39.

Kitoje vietoje, kalbėdamas apaštalam apie savo netolimą kančią ir mirtį, Išganytojas praneša, ir apie savo iš numirusių prisikėlimą, sakydamas: “Štai mes einame į Jeruzalę, žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiams kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks jį mirti, ir paduos jį pagonims tyčiotis, plakti ir prikalti ant kryžiaus; ir tre-

ŠVENTOSIOS MOTERYS PRIE KRISTAUS GRABO

pasekėjų apmirusį tikėjimą, ir duos ne tik apaštalam, bet ir visiems tikintiesiems iki pasaulio pabaigai savo dieviškumo nesugriaunamą įrodymą ir tvirčiausią tikėjimui pagrindą. Reikalaujantiems tat jo dieviškumo ženklą jis atsakė, kad nebūsią duota kito ženklo, kaip Jonos pranašo ženklas, nes kaip Jona pranašas buvęs tris dienas žuvies viduriuose, taip ir žmogaus Sūnus būsiąs

čioje dienoje jis atsikels iš numirusių” Mato 20, 18-19.

Kad tas prisikėlimo pažadėjimas nebuvu apaštaly pramanytas, arba jiems viešai slapta duotas, bet viešai visiems paskelbtas, turime vyriausių kunigų įrodymą ir Rašto žinovų ėjime pas Pilotą ir reikalavime sargybos, kad kartais “suvedžiotojas” nebūtų susitaręs su apaštalais, kad anie pa-

vogtų jo kūną ir paskelbtų liaudžiai, jog prisikėlė. Reikalavimas saugoti kapą nėjo toliau kaip iki trečią dieną, nes rėmėsi paties "suvedžiotojo" žodžiais: "Valdove, sa-ko žydai Pilotui, mes atsiminėm, kad tas suvedžiotojas dar gyvas tebebūdamas sakė: Po trijų dienų aš prisikelsiu. Liepk tat sergėti kapą iki trečią dieną, kad kartais neateitų jo mokytiniai, jo nepavogtų ir nesakytų liau-

Pilotas, kurio sąžinė kaipo neteisingo teisėjo buvo irgi nerami, nes pasmerkė Kri-stų prieš savo išitikinimą, palinko dabar žy-dų pusėn, kad užkirtus kelią neteisingiems gandams apie prisikėlimą, maloniau jam bū-sią, jeigu Kristus ištikrųjų pasirodys esąs tik koks svajotojas ir suvadžiotojas, o ne kokia aukštesnė galybė, su kuria jis taip žiauriai ir neteisingai buvo pasielgęs, todėl

JEZUS SU MOKYTINIAIS KELIAUJA Į EMAUS

džiai: *Jis kėlėsi iš numirusių*". Mato 27, 63-64. Jeigu tat nesikels iki trečią dieną, o kad nesikels jiems buvo aišku, bus ženklas, kad neišpildė savo pažadėjimo, ir per tai pasiliko melagis ir suvedžiotojas visų akyse. Tolesnis, jų nuomone, kapo saugojimas ne-turi tikslo, nes vis vien nieks netikės apaš-talų skelbimui, nors jie, pavogę kūną, ir skelbtų liaudžiai, kad prisikėlė.

rađo žydų reikalavimus teisėtai ir leido ne tik pastatyt sargybą prie kapo, bet ir pa-naudot valdiškas antspaudas, kad nieks ne-išdrįstų pajudint kapo, didžiausiomis baus-mėmis grąsino. "Jūs turite sargybą, sa-kė jiems Pilotas, eikite, sergėkite, kaip mokate. Ir jie nuėjo ir, padėję antspaudą ant akmens, apstatė kapą sargais". Mato 27, 65-66.

2. Apaštalu cļēsis

Apaštalai ir visi Kristaus šalininkai taip buvo prislēgti savo Mokytojo nužudymu ir taip nusimnē, kad visiškai uzmīršo jo pažadējimą keltis iš numirusiū trečioje dienoje. Jiems atrodē, kad Kristui mirus, mirē ir visa jū viltis, visos svajonēs, todēl nematē reikalo pasilikti ilgiau Jeruzalyjē, norējo pabēgt ko greičiausia iš tū vietū, kurios jiems priminē taip neseniai gyvenusj jū Mokytojā ir kēlē neapsakomo skausmo, šventēms tat pasibaigus, pradējo skirstytis iš miesto. Priskēlimo uzmīršimas buvo taip gilus, kad pasklidus žiniai apie priskēlimā, nenorējo jai tikēt, manē, kad tai yra nieku nepagrīsti gandai, kurie dar labiau juos ībaugino. *“Tiesa, sakē mokytiniai nepažīstamam keleiviui eidami ī Emaus, kai kurios moterys iš mūsīškiū, kurios prieš īsauštant buvo prie kapo, nustebino mus, neradusios jo kūno, jōs parējo ir sakē, kad jōs net mačiusios pasirodžiusius angelus, kurie sakē jī esant gyvā. Kai kurie mūsīškiai buvo irgi nuējē pas kapā ir rado taip, kaip moterys sakē, jō gipaties nematē”* Luko 24, 22-24.

Jeigu tat Kristaus priskēlimas nebūtū atgaivīnēs apaštalu apmirusio tikējimo, nesustiprinēs jū vilties ir negražīnēs jū ant to kelio, nuo kurio buvo jau besitraukiā, visas trijū metū darbas, visi stebuklai būtū niekais nuējē, taip žmogus yra silpnas ir pasiduodās aplinkybiū īspūdžiams.

Pasimokykime iš tū īvykiū pasitikēt Dievo žodžiū daugiau, negu laikiniais aplinkybiū īspūdžiais, nors ir labai giliais, nes Dievo žodis yra tvirtesnis už dangū ir žemē; nesibijokime Kristaus priešu šūkavimū, nes ir žydai džiaugēsī ir šūkavo palaidojē Kristū, tačīau jū džiaugsmas tēsēsī neilgai, nes Kristui priskēlus, prasidējo jiems nauji vargai, su kuriais bekovodami žlūgo. Panašus žlūgimas laukia ir šiandīe Kristaus ir jō Bažnyčios laidotojus.

3. Kristus trečīā dienā keliasi iš numirusiū

Krustui priskēlus, pasidarē didelis žemēs drebējimas. Viešpaties angelas nužengē iš dangaus, nurito akmenī nuo kapo ir ant jō atsisēdo. Jo īšvaizda buvo kaip žaibas, o drabužiai kaip sniegas, todēl sargai īssigando ir pasidarē kaip numirē. Atsipeikējē parbēgo ī miestā ir pranešē vyriausīems kunīgams apie tai, kas atsitiko, kad, nepaisanē saugojimo, priskēlimas īvyko, kapas yra tuščias.

Tas angelo nužengimas ir kapo atidarymas buvo reikalingas, nes, Kristui priskēlus, sargai ir toliau būtū stovējē prie tuščio kapo, būtū neleidē atējusioms moterims jēiti ī kapo vidū ir pamatyti, jog jau nēra Kristaus, tuo būdu visi ir toliau būtū manē, kad Kristus dar vis guli karste. Angelas paaiškino moterims, kad Kristus priskēlē, parodē joms vietā, kurioje buvo paguldytas ir paragino jas eiti ir pranešti jō mokytinīams, kad yra priskēlēš. Pagaliau ir pats Išganytojas, atlygindamas moterims už jū uolumā, atējo jas pasveikint ir liepē pranešt broliams apie jō priskēlimā.

Žydai, sužinojē apie taz, kas īvyko, papirko sargus, kad anie skelbtū, jog jiems bemiegant atējē apaštalai ir pavogē Kristaus kūnā. Tokiū savo elgesīu nenoroms pripažīno Kristaus priskēlimā, nes kitaip nebūtū buvē reikalo papirkinēt sargū, o tik suimt apaštalus ir nubaust už antspaudū sulaužymā ir kūno pavogimā, īšreikalaut iš jū pavogto kūno gražinimā, o pasklidus gandams apie priskēlimā, viešai visiems tū kūnā parodyt, juk ne kitokiais tikslais buvo pastatyta sargyba prie kapo ir antspaudos padētos. Kiekviena valdžia, kuriai rūpi neteisīngū gandyū plītimas sustabdyti, būtū taip ir padariusi, būtū suradusi pavogtā kūnā, īštačiūsi jī viešumon, o piktadarius smarkiai nubaudusi. Jeigu tai nebuvo padaryta, jeigu apaštalai galējo sau laisvai vaikščiot ir dargi skelbt Kristaus priskēlimā, žydai parodē,

kad neturi kitokios priemonės gandams sustabdyti, kaip tylėjimą, tuo tat tikslu ir papirko sargus, kad anie niekam nieko nepasakotų, o kūno išnykimą iš kapo pateisintų savo užmigimu. Žadėjo net užtart pas Pilotą, jeigu anas pradėtų tyrinėt visą dalyką ir norėtų bausti sargus mirtimi, kaip kad mirtimi nubaudė Erodas tuos sargus, kurie išleido šv. Petrą iš kalėjimo miegodami.

4. Apaštalai nebuvo lengvatikiai

Pasklidus žiniai apie Kristaus prisikėlimą, apaštalai ne tuojaus įtikėjo, ir įtikėjo ne gandams, o tik prisikėlusio Kristaus pamatymui.

Mokytiniai, einantieji į Emaus, buvo jau girdėję apie tuos gandus, bet tie gandai atrodė jiems kaipo plepalai, todėl nelaukdami jų patikrinimo, pasiryžo aplėisti Jeruzalę, ir kada kelyje pažino Išganytoją, kuris kelevio pavidale buvo prie jų prisiartinęs, pametė savo kelionę ir skubiai sugrįžo į Jeruzalę pasidalint su kitais apaštalais savo džiaugsmu. Čia randa apaštalus susirinkusius ir besimeldžiančius, kad Išganytojas tikrai yra prisikėlęs ir pasirodęs Simonui.

Čia jiems visiems besidalinant dienos įspūdžiais, pasirodo Išganytojas, parodo savo rankas ir kojas, valgo jų akyvaizdoje ir pagaliau įtikina, kad tikrai yra tas pats jų Mokytojas, kurį matė mirusį.

Panašiu būdu buvo įtikintas ir šv. Tomas, kurio ši kartą nebuvo tarp apaštalų, o kuris atsisakė tikėt apaštalų pasakojimams apie Išganytojo pasirodymą. „*Jei, sako, nepamatysiu jo rankose vinių perdurimų, neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, netikėsiu*“ Jono 20.

Po aštuonių dienų vėl visi buvo susirinkę, ši kartą buvo ir šv. Tomas su jais. Įeina Išganytojas uždarytomis durimis ir sveikina visus, sakydamas: „*Ramybė teesie jums*“. Po to kreipiasi prie šv. Tomo ir liepia jam palytėt jo žaizdų ir įdėt ranką į jo šoną ir nebūti netikėliu, bet tikinčiu. Čia turėjo pa-

galiau sutirpt šv. Tomo netikėjimas ir atsargumas, todėl puola ant kelių prieš Išganytoją ir šaukia: „*Mano Viešpats ir mano Dievas*“. Įatsako jam Išganytojas: „*Kadangi mane matei; Tomai, tu įtikėjai; palaiminti, kurie nematė ir tikėjo*“ Jono 20, 29.

Iš to aišku, kad apaštalai nebuvo lengvatikiai, jie ne tik nenorėjo tikėt gandams, bet ir savo akims, jie reikalavo palytėt prisikėlusiojo kūno, kad rankomis dar patikrinus tai, ką mato akys.

Kad apaštalai tikrai yra matę prisikėlusį Išganytoją, liūdiuja tas faktas, kad nuo pat pradžių vadino save prisikėlimo liūdininkais, ir taip tvirtai laikėsi tos tiesos, kad visi paguldė galvą už ją.

Žmogui brangi yra gyvybė, todėl pigiai jos neatiduoda, jeigu gi čia atidavė, tai atidavė tik dėl to, kad matė, jog prisikėlimo tiesa brangesnė yra už gyvybę.

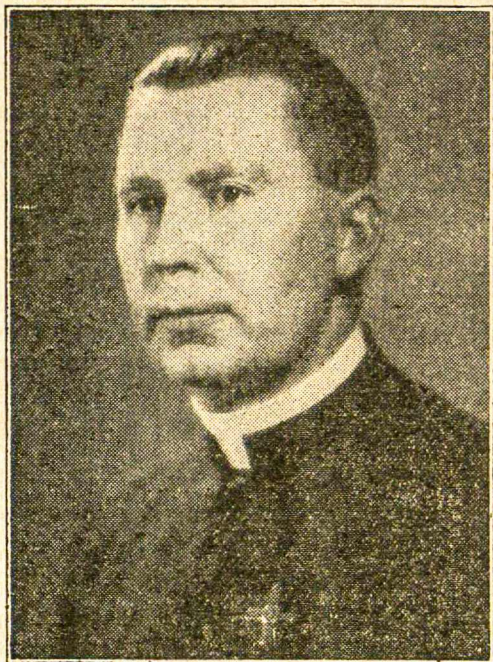
Tris metus vaikščiūdami su Kristum matė daug stebuklų, bet nė vienas į juos nepaveikė taip, kaip tas, kuris įvyko po jų Mokytojo mirties, po to stebuklo įspūdžių atsimainė visas jų gyvenimas, nereikėjo jiems daugiau svyruoti ir abejoti.

Dėkokime mūsų Viešpačiui, kad taip lengvą ir visiems suprantamą davė savo dieviškumo įrodymą, kad prisikėlimo liūdininkais pastatė tokius, kurie nesibijojo ir galvos paguldyt už skelbiamą tiesą, todėl ir mes savo bandymuose ir abejonėse pulkimės prie apaštalų liūdinimo, o nugalėsime visas pagundas, kurias pasaulis sukelia savo nuolatiniiais ir drąsiais šūkavimais prieš Kristaus dievystę, o kupini džiaugsmo, kuris kyla iš pergalės nesiliaukime šaukę: aleliuja, aleliuja, aleliuja — garbė Dievui, kad mirtis nugalėta, kad ji neturi daugiau valdžios ant mūsų.

Tarp dabartinės Lietuvos vyriausybės ir vadinamųjų „voldemarininkų“ kova, matyti tebeina, nes spauda praneša, kad prof. A. Voldemaras vėl ištremtas ir „voldemarininkų“ laikraštis „Tautos Balsas“ uždarytas.

TĒVAI MARIJONAI IR JŪ RĒMĒJAI

Marijonų Jubiliejinės Pamaldos

KUN. PIUS JURAITIS

Ištikimai eidamas Dievo tarno pareigas tarp katalikų Rusijoje, jis iškentėjo žiaurias bolševikų kankines. Bažnytinė vyriausybė, jo apaštalavimo nuopelnų pripažinimui, suteikė "Pro Ecclesia" Medalį. Kuomet bolševikai varė jį atskyrė nuo Kristaus jam pavestų avelių, jis atkeliavo į Ameriką. Po skaudžių pergyvenimų, sustiprėjęs sveikatoje, dabar klebonauja lietuvių parapijoje Athol, Mass. Nebūdamas saunora-egoistas, uoliai remdamas lietuvių kultūrinę įstaigą, įgijo didelės pagarbos kunigų ir pasaulionių. Savo parapijoje įkurė Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų skyrių, kuris dabar ruošia pelningą vakarėlį Marianapolio kolegijai. To skyriaus prityręs veikėjas ir geras Tėvų Marijonų bičiulis p. Augustinas Skleinis užtikrina, kad Atholio kolegijos rėmėjai suruošę tokią malonų vakarėlį, kad visi to miestelio lietuviai sueisią. Į vakarėlį maną užkviesti ir Marianapolio kolegijos studentų su muzikale programa. Studentas Einorius su tik ir laukia, nes su senesniais studentais draugais jis turėtų progos savo parapijos jaunimui parodyti kolegijos talentus.

Tėvų Marijonų 25 metų atnaujinimo sukaktuvių paminėjimas bus daromas prie Dievo altoriaus. Pamaldos įvyks gegužio 27, 1934 Chicagoje, Aušros Vartų bažnyčioje.

Pamaldose pasižadėjo būti Jo Eminencija Chicagos kardinolas Jurgis Mundclein, jei tik nebūtų kur išauktas. Taipogi pamaldose pasižadėjo būti Jo Ekscelencija vyskupas Petras P. Būčys, M.I.C., jei tik ligi tam laikui neprireiks išvažiuoti Ryman. Tėvų Marijonų generalis viršininkas tėvas Andrius Cikota, M.I.C. užtikrina, kad tikrai su mumis būses. Daugelis Chicagos ir apylinkės kunigų planuoja atvykti į retas iškilmes. Aušros Vartų choras toms iškilmėms ypatingai ruošias. Bažnyčia ir altoriai bus atitinkamai jubiliejinėms pamaldoms išpuošti. Altoriaus ministrantams jau parūpės išmokti ypatingų ceremonijų, akyvaizdoje kardinolo ir vyskupų. Patys gi vienuoliai rengsis prie jubiliejiaus rekolekcijomis. Thompsone šv. Jono Krikštytojaus Name bus aštuonių dienų rekolekcijos tuoj po Velykų. Joms vadovaus patsai generolas, tėvas A. Cikota. Chicagos Vienuolyne aštuonių dienų rekolekcijos bus po Kanoniškai generolo vizitai. Malda tiakamiausias būdas padėkoti Dievui už suteiktas malonias ir atsilyginti savo geradariams.

"STUDENTŲ ŽODIS"

Gyvenamė gan tvaukiame ore. Daugelio žmonių palinkimas bėgti nuo pareigos, svarbos ir nesiskaityti su kitų teisėmis, nei Dievo nei žmonių, nepaisymas doros nei religijos dėsnių, arba trumpai sakant "pagonėjimas" — taip plačiai apėmė net jaunų vyrų ir mergaičių protelius ir širdukes, kad pastebėjus grupę prakilnaus jaunimo, kovojančio už tikybos ir tautos idealą, tai tartum pamatyti saulutę tarp tirštų dūmų.

Su šypscia lūpose ir džiaugsmo liepsna akyse imi, tat, į rankas ką tik išėjusį Amerikos Lietuvių Katalikų Studentų žurnalą vardu "Studentų Žodis." Jo švari, skaninga išvaizda taip ir traukia žiūrovo akis į save. Patrijotingas gi ir religingas turinys ryškiau už žodžius išreiškia, kad savo tarpe turime

idealingo jaunimo, kurie ne tik lietuviais kalbais vadinas, bet ir yra. Ir būrys patriotingų čia gimusių aukštų mokslų einančių organizuotų jaunuolių studentų ir jiems vadovaujančių draugų — kunigų, gydytojų, juristų, inžinierių, mokytojų — visiems anglikanizacijos bangai pasiduodančius ir ištautinimui atidarantiems jų vadovaujančias bažnyčias, klebonijas, mokyklas, draugijų susirinkimus, verslo, laikraščių ar paskyras šeimos duris, — tiems visiems "Studentų Žodžio" vis plačiau kilanti banga sakyte sako: "Traukitės iš kelio, ištižėliai! Jūs bailiai grignorai mus, čia gimusius lietuvius kesinatės palaidoti. Šalin, graboriai! Mes už save kalbame!"

Lietuvių Kolegijos Rėmėjai gali džiaugtis, kad žymiąją "Studentų Žodžio" rašytojų grupę sudaro tos kolegijos studentai ir alumnai.

"Studentų Žodžio" kaina metams \$2.00. Adresas: "S. Ž.," Marianapolis, Thompson, Conn.

Sveikina Su Marijonų Jubiliejumi

Artėjant Marijonų Jubilėjaus išskilmėms gauname vis daugiau laiškų su sveikinimais, aukomis ir maldų bukietais — puokštėmis. Kaip gailėstingas yra Dievas mums siųsdamas gerų nuoširdžių geradarių. Vienuolių maldos eina kasdien už savo geradarius, kad jiems Dievas gausiai atlygintų ir palaimintų gyvenime. — Štai keletas geradarių laiškų:

— "Prisiunčiame pinigus už tikietus. Ačiū kad mumis neatskyrėt nuo šio darbo. Kenosha, Wis. *V. ir R. Bitantai.*

— "Nuoširdžiai sveikinu Tėvelius Marijonus jūsų Sidabrinio Jubilėjaus proga. Siun maldų puokštį, aukos \$3.00 ir už išlaimėjimo lapelius \$2.00." *Ona Sankaitis.* Bristol, Conn.

— "Brangieji Tėveliai Marijonai! Sveikinu su Jubilėjumi. Priimkite mano išklautų Mišių ir maldų bukieta. Aukos siunčiu \$2.00 ir už bilietėlius \$2.00." *Petras Gudžius.* Melrose Park, Ill.

— A. Kacevičius, Providence, R. I. Prisiuntė jubilėjui aukos \$1.00 ir už tikietėlius \$2.00.

— M. Bakusevičius, Scranton, Pa. Pri-

siuntė jubilėjui aukos \$1.20 ir už tikietėlius \$2.00.

— Kotryna Montrimas, Chicago. Prisiuntė jubiliejui aukų \$1.00 ir už tikietėlius \$2.00.

— Marijona Zablockienė, Mahanoy City. Prisiuntė jubilėjui \$1.00 ir už tikietėlius \$2.00.

— "Sveikinu Tėvelius Marijonus Sidabrinio Jubilėjaus proga. Siunčiu dvasišku maldų puokšte iš Mišių ir maldų, aukos \$1.00 ir už tikietėlius \$2.00.

Norwood, Mass.

R. Kirmilas.

— Sveikinu Tėvelius Marijonus su Jubilėjumi. Siunčiu aukos \$1.00 ir už lapelius \$2.00.

Chicago, Ill.

M. Zickus.

— Brangūs Tėveliai Marijonai! Sveikinu su Jubilėjumi. Siunčiu Jums mano maldų puokštę, aukos \$1.00 ir \$2.00 už lapelius.

Port Washington, N. Y.

M. Rusienė.

— Sveikinu su šv. Velykoms, linkiu iš širdies V. Dievo visokių laimių. Ačiū už tokias kražias kavgas. Atsiųskite dar daugiau. Siunčiu \$1.00 Velykoms ir \$1.00 knygoms.

Melrose Park, Ill.

K. Kisielienė.

— Gerbiamieji Tėvai Marijonai. Jūsų man prisiūstus išlaimėjimo lapelius parduviau. Tai posgi parduviau kitų. Prisiunčiu už parduotus lapelius \$10.00.

Athol, Mass.

Agnietė Einorienė

— Brangieji Tėveliai Marijonai. Sveikiname nuoširdžiai su Jūsų Jubilėjimui. Priimkite mūsų maldas ir \$2.20 už lapelius.

Šv. Onos Draugija, N. Chicago.

Ona Petrošienė, pirm.

— Sveikiname Tėvelius su Jubilėjumi. Jūsų intencijai sukalbėsiu šv. Rožančių. Siunčiu aukos \$2.00 ir \$2.00 už lapelius.

Athol, Mass.

Augustinas Skleinis.

— Priimkite mano nuoširdžius sveikinimus ir maldas. Siunčiu aukos \$1.00 ir \$2.00 už lapelius.

Athol, Mass.

Pranė Simamaičiūtė.

— Priimkite Tėveliai mano nuoširdžius sveikinimus ir maldų puokštę. Siunčiu Jubilėjui aukos \$3.00 ir \$2.00 už lapelius.

Baltimore, Md.

Barbora Muzdakis.

— Siunčiu neturtingiems klierikams \$3.00 ir \$2.00 už lapelius.

Brooklyn, N. Y.

V. Tamošaitienė.

— Dvasiškajį Maldų puokštę iš išklausytų Mišių, priimtų komunijų, apeitų Kryžiaus Kelių, sukalbėtų rožančių, litanijų ir maldelių Marijonų intencija ir po \$2.00 už išparduotus išlaimėjimo lapelius prisiuntė sekantieji:

V. Grinis, Hesperia, Mich.
 Juzė Kudulienė, Chicago, Ill.
 Marij. Černauskas, Paulsboro, N. J.
 Ona Daciolienė, Chicago, Ill.
 Sal. Strazdienė, So. Boston, Mass.
 St. Tamošaitis, Worcester, Mass.
 Pr. ir M. Aitučiai, Worcester, Mass.
 Juozas Liutkus, Worcester, Mass.
 P. Jakas, N. Britain, Conn.
 M. Kubilienė, Staughton, Mass.
 Ona Kibartienė, So. Boston, Mass.

Jis Vienas Atėjo

Murlino klubas. Vieša salė pripildyta cigarečių dūmų. Prie radio šnekučiuojasi aštuoni apyseni vyrai, svarstydami tikybinius dalykus. Jie nekatalikai.

Jauku viduje. Lauke baisiai snigo. Vėjas kaukė žvėrišku balsu. Jis visur draipstė sniegules. Tokią dieną geriausiai praleisti prie židinio. Kaip lietuviai sako, “nė šuo varomas neitų laukan” tokiame ore.

Kartą liovėsi šnekėti visi aštuoni. Tyla. Negeistina tyla. Viena mintimi visi pasižiūrėjo pro netolimą nuo jų langą. Dar baisiau snigo. Jie bandė akimis prakrosti tamsią gatvę lauke. Nieko nesimatė. Netaip smagu lauke.

— “Ar tiesa, — vienas prabilo, — kad katalikų kunigui rūpi sielos išgelbėjimas?”

— “Taip,” — atsiliepė baltais plaukais senelis.

— “Jei neklystu, irgi rabinui ir protestonų ministeriui rūpi sielų išgelbėjimas,” — pridėjo trečias.

Ketvirtas gi ironiškai pasakė: — “Jei norite mano nuomonę, tai pasakyčiau, kad šitam ore išeiti ir gelbėti vieną sielą mirimo valandoje neatsirastų nei kunigas, nei ministeris. Įrodysiu”....

* * *

Šventojo Luko bažnytėlės klebonas seniai gulėjo. Staiga telefono skambutis prikė-

lė jį. Jis pasižiūrėjo į laikrodį. Vidurnaktis. Užsimitęs ant savęs lengvą apsiaustą, nuėjo atsakyti telefoną.

— “Taip, čia klebonas kalba. Ką? Sakai, kad Merlino klube mirštąs žmogus reikalauja kataliko kunigo? Gerai. Būsiu.”

Senas klebonas drebėdamas gerai apsirengė. Nuvyko į bažnyčią. Pasiėmė Šventą Viatikumą. Nedrąsiai išėjo į lig kelių sniegu užverstą gatvę. Nebuvo tramvajų. Turėjo pėkščias eiti.

Jis žingsniavo lėtai. Kelias vietomis nušlutas buvo slidus. Pulti — reiškia, kad žmogus liks be Švento Viatikumo. Ėjo, tat, lėtai, atsargiai po ledingas gatves.

Paprastai nueiti į Merlino klubą ima tik valandą. Kunigas atėjo po dviejų valandų. Nualsęs jis paspaudė durių skambučio guzikėlį. Tarnaitė įleido. Kunigas pasakė, norįs matyti mirštantį žmogų. . . .

* * *

— Gerokai sujauđintas senis pravirko: -- “Telefonavau į penkias vietas: žydų rabinui, presbiteronui, evangelikų ministeriui, baptistų pryėriui ir katalikų kunigui. Iš tų, toliausia vieta buvo katalikų kunigo bažnyčia. Turiu prisipažinti, katalikui rūpi sielos išgelbėjimas. Iš visų, kunigas vienas teatėjo.

Kazys Adna

Ar Bažnyčia Nieko Neduoda?

Vienas gydytojas po 20 metų savo darbo praktikos paskelbė tokią statistiką:

Iš 342 sutiktų šeimų, kurios kentė didelį skurdą, 320 niekados neidavo į bažnyčią.

Iš 417 jaunuolių, kurie savo nuodėmingu gyvenimu darė tėvams gėdą, tik apie 12 buvo galima kartais matyti bažnyčioje.

Iš 23 subankrutavusių bankininkų nei vienas neidavo šventadienį išklausti šv. Mišių.

Iš 40 pirklių, kurie šventadieniais per ištisą dieną laikydavo savo parduotuves atviras net nei vienas negyveno geroje sąlygoje.

Iš 25 sūnų, kurie piktai, be pagarbos elgdavosi su savo tėvais, 24 nuo pat savo pirmosios šv. Komunijos nebuvo eję į bažnyčią.

Kybartų Ginnazija Suvalstybinta

1919 mt. didelėmis pastangomis ginnazijai atidaryti komiteto buvo gautas iš vokiečių okupacinės valdžios 6 kambarių butas, kuriame buvo pradėtas ir ilgą laiką varomas mokyklos darbas. Šviet. ministerija 1923 metų gegužės 23 d. davė leidimą šioj ginnazijoje dėstyti specialius komercijos dalykus. Kybartų "Žiburio" ginnazija netiko grupei Kybartų asmenų.

Kybartų smarkuoliai rado reikalą pulti lietuvių vedamą mokyklą. Nuostabu, kad tie patys "patriotai" nemato tų įstaigų, kuriose lietuvybė yra formaliai draudžiama, naikinama, nors jos veikia čia pat Kybartuose, taigi Lietuvoje.

Jie laimėjo: lietuviams katalikams atimta mokykla, bet kokia iš to nauda lietuvybei?

Pravoslavai Grįžta į Bažnyčią

Įsigalėjus bolševikų diktatūrai Rusijoje, stačiatikiai labai susiskaldė. Pamaldesnieji nenorėjo girdėti nei kokių Cerkvėje atmainių. Kiti nusileido bolševikams ir sukūrė "gyvąją" Cerkvę. Pakeistą kalendorių nevysi stačiatikiai pripažįsta. Ypač sukilo stačiatikiai užsieniuos. Nėra jų tarp jungties, nėra autoriteto. Rimtesnieji mato savo silpnybę ir grįžta į Bažnyčią. Pereitais metais J. Am. Valstybėse vysk. P. Būčys priėmė į Bažnyčią vienuolika stačiatikių dvasininkų ir vieną nominuotąjį arkivyskupą. Prancūzijoje Lille mieste yra rusų unitų seminarija. Jos rektorius kun. Dumont patvirtino gaudus, jog Rusijoje ir išivijoj stačiatikiai linksta į Ryumą, nori susivienyti su Kristaus tikrąja Bažnyčia. Prašo melstis, kad Dievas, smarkiai nubaudęs rusų tautą, pasigailėtų ir į Bažnyčią priimtų.

Galybė – Katalikų Vienybėje

Kai vieno karaliaus paklausta kaip galinga yra jo kariuomenė, karalius atsakęs — kaip visa tauta. Panašiai galima atsakyti: Bažnyčia tiek galinga, kiek visi katalikai. Išganytojas pasakė, kad kas nėra su Juo, tas yra prieš Jį. Tikrai, mažai atsirastų norinčių stot priešais Kristų. Išganytojo pusėje todėl turėtų rasti kiekvienas vyras ir moteris. Mažiausia, kuo gali prisidėti, — tai džiaugtis

ir gerbti kataliko vardą, ginti jį nuo užpuolikų, laikytis teisių ir Dievo įsakymų ir savo pastovumu bei šventumu, taigi — visu gyvenimu teikti kitiems pagalbą geru pavyzdžiu.

Katalikų Veikimas — tai pasauliečių organizuota pagalba vyskupams ir kunigams apaštalaujant žmones.

Mirė Pasninko Laužytojas

Balčiūnų dvare Šiaulių apskr. elektros stoties mašinistas Jonas T-lys šiemet pelenų dieną, kai visi katalikai pasninkauja, užsigėdė per pietus valgyti jautienos. Godžiai berydamas, paspringo, ėmė dusti. Jo draugas pakvietė žmones gelbėti. Nieko nepodėjo. Pasninką laužęs J. T. kiek pasikamavo ir mirė. Gydytojas padaręs skrodimą, širdį rado tvarkoj, bet iš gerklės išėmė didelį jautienos gabalą. Jam išmušė amžinybės valanda draudžiamoj dienoje pasninką belaužiant.

Garsenybė Priimtas į Bažnyčią

Anglijos laikraščiai daug rašo apie d-ro A. Piney atsivertimą į Katalikų Bažnyčią. Jis yra garsus vėžio ligos gydytojas Londone, Patologinio Departamento direktorius ir poro ligoninių patarėjas. Vyras pačiam stiprumė — 38 metų amžiaus, yra parašęs keletą knygų ir 14-a kartą išleidęs Patologijos vadovėlį.

— Nuo Velykų sukeičiama apskričių viršininkai: p. J. Vaišnys iš Kėdainių keliamas į Kretingą, p. Derbutas iš Kretingos į Šakius, p. Motiejūnas-Valevičius iš Utenos į Kėdainius.

— IV. D. Universitete yra 3,051 studentas ir 1,226 studentės, viso 4,277. Pernai buvo 4,554 studentai. Lietuvių yra 3,102, lenkų 115, rusų 66, vokiečių 68, latvių 18, žydų 886, arabų 1, baltgudžių 11, švedų 1, gudų 5, totorių 1 ir 3 be tautybės — nepranešė.

— Lietuva ir Lenkija veda derybas kad pasikeitus su politiniais kaliniais. Lietuvių yra 68, lenkų 63.

— Prof. K. Pakštas apdovanotas Švedijos geografijos sąjungos garbės ženklu.

— Prof. A. Voldemaras 27 vas. išgabentas iš Kauno į Zarasus, nes neturėjęs leidimo gyventi Kaune.

ATSAKYMAI SKAITYTOJŲ PAKLAUSIMAMS

PAKLAUSIMAS. Kas yra "Amžinosios Mišios" ir kodėl jos taip vadinamos?

ATSAKYMAS. "Amžinosios Mišios" yra tai paprastos kasdienės Mišios, kurias yra laikomos katalikų kunigų. Jų vardas susidarė šitaip: vienas ar daug asmenų susidėję įneša į vienuolyną, ar kitą įstaigą kurioje yra daug kunigų, tokią pinigų sumą, kad ji neša kasmet, pavyzdin, po 365 dol. nuošimčių.

Sudėtoji suma veikia vienuolyne ar įstaigoje, o vienuolynas, ar ta įstaiga už nuošimčius laiko šv. Mišias.

Esant nuošimčių 365 dol., laikomos pavyzdin, kasdien vienos šv. Mišios per ištikus metus. Tie metai pasibaigė ir vėl pradeda iš naujo laikyti už kitų metų nuošimčius.

Taip tęsiasi, kol tas vienuolynas, ar ta įstaiga gyvena.

Suprantama, kad jei bedieviškoji valdžia vienuolijoms viską išplėšia ir išvėja vienuolius ubagais pasaulin, tuomet baigiasi ir tos "Amžinosios Mišios."

Tai tokis yra jų "amžinumas."

PAKLAUSIMAS. Kas yra šv. Brigytos ražančius ir kaip jis kalbėti?

ATSAKYMAS. Šv. Brigyta, švedų katalienė, didelė Dievo garbintoja ir šv. Panos Marijos mylėtoja, turėjusi daug Dievo apreiškimų.

Matyt, jų pastumėta, ji prailgino ražančiaus maldas, kalbėdama atminimui 63 metų, kuriuos šv. Pana išgyveno ant žemės.

Tas ražančius susideda iš šešių dešimtniukių. Reikia, tad, kalbėti šešius kartus po 1 Tėve mūsų, 10 Sveika Marija ir 1 Tikiu; po to pridėti dar 1 Tėve mūsų, kad tuo būdu pasidarytų 7 Tėve mūsų atminimui šv. P. Marijos Septynių Sopolių ir 7 Džiaugsmų, ir galop pridėdama dar 3 Sveika Marija, kad dasipildytų skaičius 63.

Antras, sutrumpintas, kalbėjimo būdas yra kalbėti penkius kartus po 1 Tėve mūsų, 10 Sveika Marija ir 1 Tikiu ir daugiau nieko.

Ar taip, ar anaip kalbėsi, atleidai gaunami tie patys.

PAKLAUSIMAS. Kas yra nuodėmė prieš šv. Dvasią ir kaip ji yra neatleidžiama nei šiame, nei kitame pasaulyje? *J. M.*

ATSAKYMAS. Jėzus pasakė, kad nuodėmės prieš šv. Dvasią nebus atleistos nei šiame gyvenime, nei kitame. Jis tai kalbėjo tose aplinkybėse, kuomet Jis darė didžius stebuklus, kurie aiškiai rodė Jo dieviškąją misiją, o blogos valios žmonės ne tik jais nepasiragino tikėti, bet dar priskaitė juos velnio galybei.

Dieviškųjų malonių ir dovanų dalintoja yra šv. Dvasia. Taigi kas nuolatos priešinasi priimti tikrąjį tikėjimą, kuri pažino ir suprato, vien tik dėl to, kad bijo susilauksias naujų sunkumų, turėsias gal kokių materialinių nuostolių ar nesusipratimų su giminėmis ir t. t. Arba kuris suprato, kad jam reikia keltis iš nuodėmių ir nesikelia iš jų ir taip miršta, tokiems tos nuodėmės lieka niekuomet neatleistos.

Jos neatleidžiamos dėl žmogaus kaltės ir užsispyrimo, ne iš stokos Dievo gailestingumo.

Lenkai jau susirūpino. Mat, laikraščiai paskelbė žinią, kad Sovietų Rusijos užsienių reikalų komisaras Litvinovas atlankysias laikinąją Lietuvos sostinę — Kauną.

PIRMĄ SYRĮ JUDAMEJI PAVEIKSLAI

Liurdo Stebuklai

Paveikslus rodys A. PELDŽIUS, sekančiose parapijų svetainėse:

Ketverge, Baland.-April 5 d. parap. svet. Spring Valley, Ill.

Nedėloje, Baland.-April 8 d. par. svet. Kewanee, Ill. Seredoje ir Ketverge, Baland.-April 11 ir 12 d. Grand Rapids, Mich.

Subatoje ir Nedėloje, Baland.-April 14 ir 15 d. šv. Jurgio par. Detroit, Mich.

Bus rodoma juokinga komedija CHARLIE CHAPLIN žangą 25c. Valkams 10c. Visur pradžia 7:00 v. vak.

Platinkite naudingiausių savaitraščių "Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel.: Canal 7790

Kolegijos Rėmėjo mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

Kreipiantis su paklausimais, reikia įdėti 3c kraštos ženklej atsakymui.